

[Finansministeren.]

ordre til administrationen om, at nu skal systemet være sådan og sådan, og nu skal de og de fradragsregler gennemføres osv. Når man ved, at det er et politisk spørgsmål, som til syvende og sidst skal afgøres af folketinget, så foregriber man ikke som fungerende minister folketingets afgørelser.

Ja, det er disse bemærkninger, jeg gerne vil gøre, og så vil jeg sige til hr. Grünbaum, at jeg har ikke bebrejdet ham, at han har sluttet aftale med Arbejdsgiverforeningen; den er formentlig fornuftig, det synes jeg da selv. Og jeg har ikke bebrejdet ham, at han har sluttet en aftale med kommunerne, det var jo simpelt hen en nødvendighed; men jeg har blot anført det som en kendsgerning, at dermed er det første halve år efter lovens vedtagelse gået med disse forhandlinger, og hr. Grünbaum ved jo godt, at det kneb med tiden, det er jo ikke kommet bag på ham. Det er muligt, at hr. Grünbaum ikke ved dette med disse frister — det tror jeg såmænd ikke han ved — hvor Datacentralen siger stop, og hvør den siger: nu er det sket; de frister er ikke holdt. Det tror jeg ikke hr. Grünbaum har vidst noget om, men jeg ved, at den 16. november i fjor fik han fra kildeskattkontoret eller fra skattedepartementet et notat direkte til finansministeren om, at man var 6 uger bagud på det tidspunkt i forhold til Datacentralens krav. Jeg ved, at så indhentede man den forsinkelse, men dermed vidste hr. Grünbaum, at her lå — og det blev anført i dette notat — flaskehalsen i hele systemet: at kunne tilfredsstille Datacentralen tilstrækkelig hurtigt. Derfor mener jeg, at han skulle have checket disse datoer af, inden han gav folketinget oplysningen om, at der ikke var nogen som helst tvivl om, at 1. januar 1969 kunne holde. Det er det eneste, jeg har bebrejdet og vil bebrejde hr. Grünbaum, der kalder mig løftbryder osv. Det eneste, jeg vil bebrejde ham, er, at han ikke, inden han den 8. januar gav folketingsudvalget besked om muligheden for at ikraftsætte kildeskatten den 1. januar 1969, omhyggeligt havde checket af, hvad det var for frister, man skulle overholde, hvornår lovgivningen så skulle være færdig. Han er selv inde på, at de tidsmæssige rammer skal fastholdes, men de tidsmæssige rammer er allerede på det tidspunkt ved at

være overskredet, og han har haft eksempel for nylig på, at de var blevet overskredet.

Se, jeg tror altså, at tingets medlemmer ikke kan gøre andet end det, vi måtte gøre. Over for det faktiske fysiske stop, hvor man siger: dette kan ikke længere ekspederes, tiden er udløbet, må enhver ansvarlig regering træffe den beslutning, der skal træffes, og den har vi taget, og vi har under de omstændigheder og under de forhold taget svaret for beslutningen. Stillet over for denne reaktion fra Datacentralen, stillet over for de råd, vi har fået, har vi naturligvis svaret for, at vi ikke skød det ud og så lod det hele drukne i alle tiders administrative skandale: at man 1. januar 1969 skulle have en ikraftsættelse, som simpelt hen ikke kunne gennemføres, fordi folk ikke havde fået skattekortene, fordi Datacentralens maskiner ikke havde fungeret — eller drukne i en skandale til sommer, hvor man ikke kunne nå at få rettet og ændret udskrivningsloven for det kommende skatteår.

Grünbaum: Ja, jeg vil da gerne sige, som jeg faktisk allerede har sagt det i mit første indlæg, at jeg troede på — og det gør jeg stadig væk — at regeringen ønskede at gennemføre kildeskatten, og jeg troede på, at den nye finansminister ønskede at gennemføre kildeskatten til datoen 1. januar 1969. Det har jeg ikke sat noget spørgsmålstejn ved, og det vil jeg heller ikke gøre i dag. Det, jeg tror, eller det, der præger min indstilling, det er, at regeringen har vist sig og finansministeren har handlet udygtigt, da man kom til det punkt, hvor vanskelighederne tårnede sig op. Så længe man troede på, at den plan, der var lagt, kunne man bare køre efter, så skete der ikke noget, og så tror jeg også, at vores nye finansminister ville gennemføre det; han har også sagt til mig ved tiltrædelsen, at det var hans agt at gøre det, og derfor blev jeg da også meget forbavset, ja, chokeret, da det udviklede sig, som det gjorde.

Det er vel rigtigt, at valget kan have givet nogen forsinkelse, det kan man vist ikke bestride, det er næsten uundgåeligt, at det vil få tinget til at slappe lidt af; men jeg synes heller ikke, at det er en tilstrækkelig forklaring. Jeg har jo heroppefra nævnt dette med lovgivningen — den var jo udarbejdet. Valget har jo ikke givet nogen for-